Mea Culpa

On Iunie 13, 2017

Ridică-te din mijlocul unei lumi răscolitoare care se contractă sau se dilată simultan cu universul în care toate orizonturile sunt deschise.

Nu am cerut niciodată să mă pierd într-o atmosferă de început de lume din cartea creației atotputernicului Dumnezeu, pe care dinamica gândului așternut în continuarea unor întrebări anterioare experienței o transmitea din aproape în aproape, de la înălțimea ecoului Universului.

Nu am știut niciodată să păstrez, să caut, să acaparez, să înțeleg cu acea grație a mângâierii unei tăceri de dincolo de veacuri, sensul misterios al existenței ce vrea să înșele aparențele unei lumi aflată în opoziție cu alte lumi. Cu grija de a nu le așeza sub semnul unui realism compensatoriu. *Lord have mercy !*

Există și un personaj, Marius Pontmercy, din opera lui Hugo, cu care parcă împărțeam aceeași învoială a minții, de a nu ceda decât în fața marilor întrebări universale.

Câteodată, acest spirit dezlănțuit, încurcat de atâtea idei, era atât de tulburat, se depărta atât de mult de ele, încât îi era greu să le mai găsească. Auzea vorbindu-se într-un chip neașteptat despre filosofie, artă, istorie și religie. Întrevedea aspecte ciudate și, cum nu știa să le privească în perspectivă, era sigur că are haosul în față. Unghiul sub care privea toate lucrurile începea să-și schimbe constant locul.

Așa am devenit prizonier al neantului personal, ciudată zvârcolire interioară, cu tristețea sufletului unui artist hoinar ce-și sporește suferința tainică numai la auzul unor idei inconvenabile. Lumea mea, în lumina spirituală obținută prin revelație, aparține deseori unui moment în care, sub ploaia gravă a remușcărilor și a persistenței dubiilor, trăiesc sentimentul depărtării de esență. *Mea Culpa.*

Leadership: Încerci să depășești dimensiunile unei înțelegeri care se constituie ca un joc de sensuri neclare tocmai pentru că ea nu se socotește așezată în centrul pretențiilor tale de om rațional?

Un întreg act de învoială cu o formă neadmisibilă de nebunie, prin segmentarea regulilor compoziției unui personaj misterios spre nuanțe mai deschise de conștiință, se derulează în fața ochilor cu priviri tot mai vădite de stele înfrigurate și neliniști. *Je veux aller au bout de me fantasmes. Je sais que c'est interdit. Je suis folle.*

I am letting myself go într-un joc care generează parcă o utopie a eului și neantului ce mă caracterizează într-o existență apropiată contradicției dintre Dumnezeu și omul înnoit prin trama compozițională a creației, din care legea atracției reprezintă doar o mică parte. Dau replica pe care o simt și nu las nimic fără să încerc să înțeleg, chiar dacă înțelegerea este urmată de o distanțare de real.

Vă invit adesea în mijlocul povestirii unor întâmplări din alte vremuri, ca determinant al unor cuvinte ce exprimă diviziunea timpului, dansând cu eternitatea între mine și o oglindă cu o infinitate de înțelesuri, pentru a descifra misterele și simbolurile unei deveniri de la înălțimile cerului pe care îl contemplu subiectiv. *Words without a meaning, just fading away.*

Din pricina dorinței de a fi aici și altundeva în același timp, *je suis la et ailleurs* , mă ridic adesea din mijlocul unei lumi vrăjite și răscolitoare care se contractă sau se dilată simultan cu universul în care toate orizonturile sunt deschise.

O simplă continuare a infinitului, ademenitor prin tendința de a mă pierde între simbolurile imprimate sensibilității și minții ce aparțin spiritualității concordante cu știința, mă zguduie ca un cutremur. Într-un fel care sugerează că s-ar putea să mă las în voia tendinței de abandonare a modelului meu de artă. *Je ne dors plus.*

Momentul de cotitură al evoluției tale, pe care leadershipul trebuie să-l recunoască ca absolut necesar, constă în desprinderea mintală a determinărilor fundamentale ce decurg din încercarea de a te înțelege și de a înțelege lumea din perspectiva unui om trecut prin solicitarea nebuniei de a crede în ceva mai presus de limitele rațiunii pe care o posedă și o slăvește.

Mea Culpa constituie, în fond, conținutul reflexiv și filosofic al unei realități de dincolo de barierele firești ale înțelegerii unanim acceptate, de dincolo de frontierele cunoașterii și ale imaginației, în care miracolul îl reprezintă chiar părăsirea ei.

Ca și gânditor, vei fi urmat întotdeauna de un fel de Mea Culpa atunci când încerci să cunoști ceva care nu se supune legilor cunoscute sau legilor probabilistice ale rezultatelor pe care le aștepți. Întreaga vină pe care ți-o asumi este că încerci să forțezi limitele unei cunoașteri care, cel puțin dintr-un anumit punct de vedere, te depășește.

* Notă: Enigma - Mea Culpa

Source: https://neculaifantanaru.com/mea-culpa.html